

DE ZIEL VAN DE ZEE

Nora Roberts bij Boekerij:

Series:

*Het eiland van de drie zusters-trilogie*

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

*Ierse trilogie*

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-trilogie*

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* •  
3 *De kracht van het hart*

*Sterren-trilogie*

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

*Cirkel-trilogie*

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

*Dromen (Templeton-trilogie)*

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

*Drie dochters (Concannon-trilogie)*

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

*De bron-trilogie*

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* • 3 *De komst van de kracht*

*Bruiden-kwartet*

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde*  
• 4 *Geluk als besluit*

*De Boonsboro Inn-trilogie*

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

*Drakenhart-trilogie*

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

### *Sleutel-trilogie*

1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de wijsheid* • 3 *Sleutel tot de kracht*

### *Verloren bruid-trilogie*

1 *De verborgen erfenis* • 2 *De verdwenen spiegel*

### *Gallaghers van Ardmore-trilogie*

1 *Schittering van de zon* • 2 *Tranen van de maan* • 3 *Hart van de zee*

### *Chesapeake Bay-serie*

1 *De ziel van de zee*

### *Thrillers:*

*De villa* • *Droomwereld* • *Het eind van de rivier* • *Nachtmuziek* •  
*De schuilplaats* • *Thuishaven* • *Begraaf het verleden* • *Geboorterecht*  
• *Het noorderlicht* • *De gloed van vuur* • *Een nieuw begin* •  
*Het heetst van de dag* • *Eerbetoon* • *Vastberaden* • *De zoektocht* • *Vuur-*  
*doop* • *De ooggetuige* • *Het strandhuis* • *De schilder* •  
*Geliefde illusie* • *Terug naar huis* • *De obsessie* • *Publiek geheim*  
• *Bij zonsondergang* • *Weet je nog?* • *Kijk niet terug* • *Onderstromen*  
• *Op de vlucht* • *Erfenis* • *Nachtwerk* • *Identiteit* • *Schimmenspel* • *Ver-*  
*scholen*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekერიj:

### *Thrillers*

*Vermoord naakt* • *Vermoorde reputaties* • *Vermoorde schoonheid*  
• *Vermoord in extase* • *Plechtig vermoord* • *Vermoord uit wraak*  
• *Vermoorde liefde* • *Vermoorde harten* • *Explosief vermoord* • *Ver-*  
*moorde getuige* • *Rechtvaardig vermoord* • *Verraad* • *Verleiding*  
• *Hereniging* • *Waanzin* • *Vergeten verleden* • *Berucht* • *Perfectie* • *Visi-*  
*oen* • *Overlever* • *Oorsprong* • *Herinnering* • *Verwachting* • *Onschuld*

### *E-booknovelles*

*Bij nacht vermoord* • *Vermoorde vaders* • *Vermoord fantoom* • *Bloedig*  
*vermoord* • *Ritueel vermoord* • *Vermoord en vermist*

boekერიj.nl



Nora Roberts

# *De ziel van de zee*

Cameron Quinn keert terug naar Chesapeake Bay om voor zijn jongere broertje te zorgen. Vindt hij er ook de liefde?

Deel 1 van de *Chesapeake Bay*-serie

Vertaald door Els Papelard



ISBN 978-90-225-9684-5  
ISBN 978-94-023-0801-3 (e-book)  
ISBN 978-90-528-6938-4 (audio)  
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Sea Swept*  
Vertaling: Els Papelard  
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign  
Omslagbeeld: © Adobe Stock  
Zetwerk: Mat-Zet, bv

© 1998 Nora Roberts  
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam  
Eerder verschenen bij HaperCollins Holland, 2009

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Mary Blayney,  
warm en gul van hart



# Proloog

Cameron Quinn was nog niet helemaal dronken. Hij zat er weliswaar dicht tegenaan, maar op dit moment gaf hij de voorkeur aan de aangename roes van bijna-dronkenschap. Hij koesterde de gedachte dat zijn geluk standhield dankzij het feit dat hij nog net niet bezopen was...

Hij geloofde dat geluk kwam als eb en vloed, en momenteel was zijn geluk op zijn hoogtepunt. De vorige dag nog had hij de overwinning behaald in het wereldkampioenschap speedbootracen. Hij had zijn rivaal verslagen met een boeglengte verschil, en daarbij had hij het bestaande record voor tijd en snelheid verbeterd.

Met de eer op zijn naam en het forse prijzengeld in zijn zak was hij naar Monte Carlo gekomen om te zien hoe het hem daar zou vergaan.

Het verging hem er prima.

Een paar potjes baccarat, een paar worpen met de dobbelstenen, een winnende kaart, en zijn portefeuille was nog dikker. En dankzij de paparazzi en een verslaggever van *Sports Illustrated* begon ook zijn roem nog lang niet te tanen.

Het fortuin bleef hem toelachen – breed toelachen zelfs, dacht Cameron. Het was immers puur geluk dat hij naar dat juweeltje in de Middellandse Zee was gekomen op dezelfde dag dat het populaire tijdschrift de laatste opnamen maakte voor hun befaamde *Swimsuit Edition*, hun nummer over badmode.

En van al die langbenige schoonheden had de vrouw met de langste en mooiste benen haar helderblauwe ogen op hem laten vallen. Ze had met haar volle pruillippen zo uitnodigend geglimlacht dat je blind moest zijn om het niet te zien, en ze had besloten een paar dagen langer in Monte Carlo te blijven.

Bovendien had ze duidelijk te kennen gegeven dat hij zonder al te veel moeite nog veel meer mazzel zou kunnen hebben.

Champagne, vrijgeveige casino's, zorgeloze seks zonder verplichtingen. Inderdaad, dacht Cameron, Vrouwe Fortuna was hem beslist goedgezind.

Toen ze vanuit het casino de zachte maartnacht in stapten, sprong een van de alomtegenwoordige paparazzi tevoorschijn en begon uitzinnig foto's te maken. De vrouw trok een pruilmondje – dat was tenslotte haar handelsmerk – maar schudde toen haar lange steile zilverblonde haar naar achter en nam geroutineerd een verleidelijke pose aan. Haar rood-is-de-kleur-van-de-zonde-jurk, die haar als een tweede huid omsloot, kwam tot net onder haar schaamstreek.

Cameron grijnsde alleen maar.

‘Ze zijn zo’n plaag,’ zei ze, een beetje slissend – of met een Frans accent, daar was hij niet helemaal zeker van. Toen zuchtte ze zo diep dat de dunne zijde van haar jurk danig op de proef werd gesteld en liet ze zich door hem meetronen door de maanverlichte straat. ‘Ik kan me niet omdraaien of ik zie een camera. Ik ben het zo zat dat ik steeds maar word afgeschilderd als een lustobject.’

Ja hoor, dat zal wel, dacht hij. En omdat hij aannam dat ze in oppervlakkigheid niet voor hem onderdeed, trok hij haar lachend in zijn armen. ‘Laten we ze dan voorpaginanieuws geven, schatje.’

Hij liet zijn mond neerdalen op de hare. Haar smaak stimuleerde zijn hormonen en prikkelde zijn fantasie. Gelukkig was het hotel vlakbij.

Ze streek met haar vingers over zijn haar. Ze hield van mannen met een flinke bos haar, en dat van hem was vol en dik, en zo donker als de nacht om hen heen. Zijn lichaam was hard, mager en getraind, een en al stevige spieren. Ze was erg kieskeurig als het om het lichaam van een potentiële minnaar ging, maar dat van hem voldeed ruimschoots aan haar hoge eisen.

Zijn handen waren een klein beetje ruwer dan haar lief was. Het waren arbeidershanden. Ze was echter bereid dit door de vingers te zien omdat ze zo bedreven waren.

Zijn gezicht was intrigerend. Niet knap. Ze zou het nooit aanleggen

– laat staan zich laten fotograferen – met een man die knapper was dan zij. Zijn gezicht had iets onverzettelijks, iets hards, en dat kwam niet alleen door zijn gebruinde huid en zijn geprononceerde kaken en jukbeenderen. Het was iets in zijn ogen, dacht ze terwijl ze zich zachtjes lachend losmaakte uit zijn armen. Ze waren grijs, hadden eerder de kleur van vuursteen dan van rook, en ze straalden iets geheimzinnigs uit.

Ze was dol op mannen met geheimen, omdat geen enkele man in staat was die geheimen lang voor haar verborgen te houden.

Met haar wijsvinger tikte ze tegen zijn mond. ‘Je bent een stoute jongen, Cameron,’ zei ze, met het accent op de laatste lettergreep van zijn naam.

‘Dat heb ik vaker gehoord...’ Hij moest even diep nadenken voordat haar naam hem te binnen schoot. ‘Martine.’

‘Misschien mag je vannacht wel stout zijn van me.’

‘Ik verwacht niet anders, schatje.’ Hij sloeg af naar het hotel, wierp haar onder het lopen van terzijde een blik toe. Ondanks zijn een meter tachtig waren hun ogen bijna op gelijke hoogte. ‘Mijn suite of die van jou?’

‘Die van jou,’ zei ze, bijna snorrend van tevredenheid. ‘Als je een fles champagne boven laat komen, mag je misschien wel proberen me te verleiden.’

Cameron trok een wenkbrauw op en liep naar de receptie. ‘Wilt u een fles Cristal, twee glazen en een rode roos naar mijn kamer laten brengen?’ vroeg hij de receptionist terwijl hij zijn blik op Martine gericht hield. ‘Nu meteen.’

‘Zeker, Monsieur Quinn, ik zal ervoor zorgen.’

‘Een roos.’ Met haar ogen knipperend keek ze hem aan toen ze naar de lift liepen. ‘Wat romantisch.’

‘O, wilde jij er ook een?’ Haar onzekere glimlach waarschuwde hem dat ze weinig gevoel voor humor had. Dus zouden ze niet eerst met elkaar lachen en praten, besloot hij, maar meteen ter zake komen.

Zodra de liftdeuren dicht waren, trok hij haar tegen zich aan en drukte hij zijn mond op haar pruilmondje. Hij was opgewonden. Hij had het te druk gehad, was te geconcentreerd geweest op zijn boot en te zeer in beslag genomen door de race om tijd vrij te maken voor ontspanning. Nu verlangde hij naar een zachte, geurige huid, en naar weelige rondingen. Een vrouw, om het even welke, zolang ze maar gewillig en ervaren was en de grenzen kende.

Dat maakte Martine ideaal.

Ze kreunde, niet alleen geveinsd om hem een plezier te doen, boog toen haar hoofd achterover om zijn zachtjes bijtende tanden vrij spel te geven. 'Jij gaat snel.'

Hij streek met zijn hand naar beneden over haar zijden jurk, vervolgens weer omhoog. 'Daarmee verdien ik mijn brood. Met snelheid. Altijd. Overal.'

Met zijn armen nog om haar heen zwenkte hij de lift uit en liep hij de gang door naar zijn suite. Haar hart klopte snel tegen het zijne, haar adem stokte, en haar handen... Ze wist wat ze daarmee teweeg kon brengen.

Subtiele verleiding bleek overbodig.

Hij deed de deur van het slot, duwde hem open, deed hem vervolgens weer dicht door Martine er met haar rug tegenaan te drukken. Daarna schoof hij de dunne bandjes van haar schouders en genoot hij van de aanblik van haar prachtige borsten.

Haar plastisch chirurg verdiende een medaille, concludeerde hij.

'Wil je het liever langzaamaan doen?'

Ja, zijn handen waren ruw, maar wat waren ze opwindend. Ze tilde één lang been op en sloeg het om zijn middel. 'Ik wil nu.'

'Prima. Ik ook.' Hij schoof een hand onder haar minuscule jurkje en scheurde het flinterdunne kant eronder weg.

Haar ogen werden groot, haar adem stokte. 'Beest. Bruut.' Ze beet hem in zijn hals.

Terwijl zijn hand naar zijn gulp ging, werd er discreet op de deur

achter Martines hoofd geklopt. 'Zulke snelle service bestaat niet. Zet het maar voor de deur!' riep hij, en hij maakte zich op om de mooie Martine tegen diezelfde deur te nemen.

'Monsieur Quinn, neem me niet kwalijk. Er is zojuist een fax voor u gekomen. Er stond op dat het dringend was.'

'Stuur hem weg.' Martines hand omvatte hem als een bankschroef. 'Laat hem naar de hel lopen en neuk me.'

'Stop. Ik bedoel...' Hij maakte haar vingers los voordat hij scheel ging kijken. '... wacht even.' Hij duwde haar achter de deur, controleerde snel of zijn gulp dicht was en deed open.

'Het spijt me dat ik u stoort -'

'Geen probleem. Dank u.' Cameron viste een bankbiljet uit zijn zak. Zonder de moeite te nemen te kijken hoeveel het was, verruilde hij het voor de envelop. Nog voordat de receptionist een bedankje had kunnen stamelen voor de grote fooi gooide hij de deur weer dicht.

Martine schudde weer op haar vermaarde manier met haar hoofd. 'Je vindt een stomme fax belangrijker dan mij. Dan dit.' Met een bedreven hand trok ze haar jurk naar beneden, schudde hem van zich af als een slang die zich ontdeed van zijn huid.

Hoeveel ze ook voor dat lichaam had betaald, het was elke cent waard geweest, concludeerde Cameron. 'Nee, echt niet, schatje. Ik ben zo klaar.' Hij scheurde de envelop open voordat hij kon toegeven aan de drang hem tot een prop te verfrommelen, die over zijn schouder te gooien en zich halsoverkop op al dat vrouwelijk schoon te storten.

Toen las hij het bericht, en zijn wereld, zijn leven, zijn hart stopte.

'O, Jezus. Verdomme!' De wijn die hij die avond zo opgewekt had gedronken, steeg naar zijn hoofd, kolkte in zijn maag en deed zijn knieën knikken. Hij moest tegen de deur leunen om zich staande te houden voordat hij het bericht nog een keer las.

Cam, verdomme, waarom bel je niet terug? We proberen je al uren te bereiken. Pa ligt in het ziekenhuis. Hij is er slecht aan toe, heel

erg slecht. Geen tijd voor details. Hij gaat hard achteruit. Schiet op.  
Phillip.

Cameron tilde een hand op – een hand die tientallen boten, vliegtuigen en raceauto's had bestuurd, een hand die een vrouw kon doen sidderen van genot. En die hand trilde toen hij ermee door zijn haar streek.

‘Ik moet naar huis.’

‘Je bent toch thuis.’ Martine besloot hem nog een kans te geven. Ze stapte naar hem toe en wreef met haar lichaam langs het zijne.

‘Nee, ik moet weg.’ Hij duwde haar opzij en liep naar de telefoon. ‘Jij moet weg. Ik moet een paar mensen bellen.’

‘Denk je dat je me zomaar kunt wegsturen?’

‘Sorry. Een andere keer.’ Zijn hersens werkten niet. Verstrooid trok hij met zijn ene hand een paar bankbiljetten uit zijn zak. Met zijn andere hand pakte hij de telefoon. ‘Hier is geld voor een taxi,’ zei hij, vergetend dat ze in hetzelfde hotel logeerde als hij.

‘Schoft!’ Naakt en razend vloog ze hem aan.

Als hij niet zo overstuur was geweest, zou hij de klap hebben ontweken. Maar nu troffen haar hand en haar krabbende nagels doel. Zijn oren tuitten, zijn wang deed pijn, en hij verloor zijn geduld.

Hij sloeg domweg zijn armen om haar heen, walgde toen ze dat opvatte als een seksuele toenaderingspoging en sleepte haar naar de deur. Hij nam nog de tijd om haar jurk op te rapen voordat hij zowel de vrouw als het kledingstuk de gang in gooide.

Toen hij de grendel voor de deur schoof, begon ze ijzingwekkend te gillen. ‘Ik vermoord je. Schoft! Klootzak! Ik vermoord je! Wie denk je wel dat je bent? Je bent niets! Helemaal niets!’

Hij liet Martine schreeuwend en op de deur bonkend staan en ging de slaapkamer in om het hoognodige in een tas te gooien.

Het leek erop dat het geluk hem lelijk in de steek had gelaten.

Cam verzilverde oude schulden, gebruikte kruiwagens, vroeg gunsten en smeed met geld. Het viel niet mee om om een uur 's nachts vervoer te regelen van Monaco naar de oostkust van Maryland.

Plankgas reed hij over de kronkelende kustweg naar een landingsbaan bij Nice. Daar stond een vriend te wachten die had beloofd hem naar Parijs te vliegen voor het bedrag van duizend Amerikaanse dollars. In Parijs charterde hij een vliegtuig voor anderhalf keer het gangbare tarief, en de uren boven de Atlantische Oceaan bracht hij door in een staat van vermoeidheid en knagende angst.

Even na zes uur 's ochtends plaatselijke tijd landde hij op Washington Dulles International Airport in Virginia. De auto die hij had gehuurd stond al klaar, dus nog voor het aanbreken van de dag begon hij in het koude donker aan de rit naar Chesapeake Bay.

Tegen de tijd dat hij de brug over de baai bereikte, stond de zon helder aan de hemel. Het licht reflecteerde fonkelend op het water, scheen glinsterend op de vissersboten die al waren uitgevaren om de vangst van die dag binnen te halen. Cam had een groot deel van zijn leven doorgebracht met zeilen in de baai, op de rivieren en in de inhammen van dit deel van de wereld. De man naar wie hij nu in volle vaart op weg was, had hem veel meer bijgebracht dan het verschil tussen bakboord en stuurboord. Alles wat Cam bezat, alles waarop hij trots kon zijn in zijn leven, had hij te danken aan Raymond Quinn. Hij was dertien geweest – en in volle vaart op weg naar de verdommenis – toen Ray en Stella Quinn zich over hem hadden ontfemd. Zijn jeugdstrafblad vermeldde al alle kenmerken van een aankomend beroepsmisdadiger.

Diefstal, inbraak, drinken voordat dat wettelijk toegestaan was, spijbelen, bedreiging, vandalisme, moedwillige vernieling. Hij deed

wat hij wilde, en had vaak de mazzel gehad dat hij ermee wegkwam. Maar het gelukkigste moment van zijn leven was die keer dat hij op heterdaad werd betrapt.

Dertien jaar, zo mager als een lat, en nog bont en blauw van het laatste pak slaag dat zijn vader hem had gegeven. Het bier was op geweest. Wat moest een vader dan?

Op die hete zomeravond, het bloed op zijn gezicht nog niet opgedroogd, nam Cam zich voor nooit meer terug te gaan naar die vervallen stacaravan, naar dat leven, naar de man naar wie Jeugdzorg en de autoriteiten hem steeds terugstuurden. Hij ging weg, het maakte niet uit waarheen. Misschien naar Californië, misschien naar Mexico.

Zijn dromen waren groots, ook al was zijn blik onscherp dankzij een blauw oog. Hij bezat zesenvijftig dollar plus wat kleingeld en de kleren die hij aanhad, en zijn instelling was beroerd. Wat hij nodig had, besloot hij, was vervoer.

Hij verstopte zich in de vrachtwagon van een trein die uit Baltimore vertrok. Waar de trein heen ging, wist hij niet, en het interesseerde hem ook niet. Als het maar ver weg was. Terwijl hij ineengedoken in het donker zat, huilend van de pijn wanneer de trein schokte, beloofde hij zichzelf nooit meer terug te gaan. Al moest hij daarvoor iemand anders of zichzelf ombrengen.

Toen hij uit de trein kroop, rook hij water en vis. Had hij er maar aan gedacht ergens iets te eten te jatten! Hij rammelde van de honger. Duizelig en gedesoriënteerd begon hij te lopen.

Er viel daar weinig te beleven. Een stadje van niets waarvan de straten 's nachts uitgestorven waren. Boten die tegen doorzakkende steigers stootten. Als zijn hoofd helder was geweest, was hij misschien op het idee gekomen om in een van de winkels aan de waterkant in te breken. Nu kwam dat pas bij hem op toen hij het stadje al uit was en ontdekte dat hij langs een moeras liep.

De schaduwen en geluiden van het moeras werkten op zijn zenu-

wen. De zon brak door aan de oostelijke hemel en wierp een gouden gloed op de drassige vlakte en het hoge, natte gras. Een grote witte vogel doemde op en maakte Cam zo aan het schrikken dat zijn hart oversloeg. Hij had nog nooit een reiger gezien en vond hem lijken op iets uit een boek, een fabeldier.

Maar de vogel spreidde zijn vleugels en vloog weg. Al kon hij niet zeggen waarom, hij liep langs de rand van het moeras achter het dier aan tot het tussen de bomen uit het zicht was verdwenen.

Hij had geen idee meer van afstand en richting, maar op het gevoel af liep hij verder over een smal landweggetje. Daar kon hij zich gemakkelijk verstoppen in het hoge gras of achter een boom als er een politieauto aankwam.

Hij hoopte vurig dat hij gauw een schuilplaats zou vinden, een plek waar hij zich kon oprollen en slapen, zijn knagende honger en misselijkheid wegslapen. Toen de zon hoger aan de hemel kwam staan, werd het drukkend warm. Zijn shirt plakte aan zijn rug; zijn voeten begonnen pijn te doen.

Eerst kreeg hij de auto in het vizier. Een glanzende witte Corvette, een toonbeeld van kracht en gratie, stond als een lot uit de loterij in het wazige licht van de dageraad op de oprit. Ernaast stond een roestige pick-up, die er lomp en belachelijk landelijk uitzag vergeleken bij de arrogante perfectie van de Corvette.

Cam ging op zijn hurken achter een uitbundig bloeiende hortensia zitten en bekeek de auto. Verlangde ernaar.

Dat karretje zou hem wel naar Mexico brengen, zeker weten. En overall waarheen hij verder nog wilde. Shit, die auto was zo snel dat hij al halverwege Mexico zou zijn voordat iemand in de gaten had dat hij gestolen was.

Hij ging verzitten, knipperde met zijn ogen om zijn onvaste blik scherp te stellen en keek naar het huis. Het verbaasde hem altijd als mensen zo mooi woonden. In keurige huizen met geverfde luiken, bloemen en gesnoeide struiken in de tuin. Schommelstoelen op de

veranda, horren voor de ramen. Het huis leek enorm, een modern wit paleis met lichtblauw houtwerk.

De bewoners waren vast en zeker rijk, dacht hij. Behalve honger begon er nu ook wrok aan hem te knagen. Zij konden zich luxehuizen en luxeauto's veroorloven en leidden een luxeleven. En een deel van hem, het deel dat was gevormd door een man die teerde op haat en bier, wilde vernietigen, alle struiken vertrappen, alle glanzende ramen breken en het mooie geverfde hout aan barrellen slaan.

Hij wilde hun op de een of andere manier schade toebrengen omdat zij alles hadden en hij niets. Maar toen hij opstond, maakte zijn bittere woede plaats voor misselijkmakende duizeligheid. Hij verzette zich ertegen, klemde zijn kaken op elkaar tot zijn tanden pijn deden maar zijn hoofd weer helder was geworden.

Laat die rijke klookzakken maar slapen, dacht hij. Hij zou hun auto stelen. Die zat niet eens op slot, constateerde hij. Snuivend om hun onnozelheid deed hij voorzichtig het portier open. Een van de weinige nuttige dingen die zijn vader hem had geleerd, was hoe je zonder contactsleuteltje een auto snel en geruisloos aan de praat kreeg. Een handigheid die erg goed van pas kwam voor iemand die hoofdzakelijk aan de kost kwam door gestolen auto's te verkopen aan sloperijen.

Cam kroop naar binnen, dook onder het stuur en ging aan de slag. 'Je moet wel lef hebben om mijn auto van mijn oprit te stelen!'

Voordat Cam kon reageren, zelfs maar kon vloeken, greep iemand hem van achteren bij de tailleband van zijn spijkerbroek en trok hem onder het stuur vandaan en de auto uit. Cam haalde uit, maar zijn vuist leek af te ketsen op een rotsblok.

Dat was zijn eerste kennismaking met de Mighty Quinn – de grote en sterke Quinn. Het was een beer van een vent, minstens een meter vijftien lang en gebouwd als de aanvalslinie van de Baltimore Colts. Zijn gezicht was verweerd en breed en werd omlijst door een dikke bos blond haar waar glinsterend zilverachtige strepen door-

heen liepen. Zijn ogen waren doordringend blauw en keken vreselijk kwaad.

Toen kneep hij ze tot spleetjes.

Het was niet zo moeilijk de jongen op zijn plaats te houden. Schoon aan de haak kon hij nog geen vijftig kilo wegen, dacht Quinn. Zijn gezicht was vuil en vreselijk toegetakeld. Zijn ene oog was zo opgezet dat het bijna dichtzat, terwijl het andere, leigrijs, een verbittering uitstraalde die een kind niet zou mogen voelen. Op zijn mond zat opgedroogd bloed, maar dat weerhield het joch er niet van spottend te lachen.

Ondanks het medelijden en de woede die in hem opwelden, liet Quinn zijn greep niet verslappen. Hij wist dat de jongen er als een haas vandoor zou gaan zodra hij de kans kreeg.

‘Je ziet eruit alsof je het onderspit hebt gedolven, knul.’

‘Laat me los, verdomme. Ik deed niks.’

Ray trok alleen zijn wenkbrauwen op. ‘Je zat even over zeven op een zaterdagochtend in de nieuwe auto van mijn vrouw.’

‘Ik keek alleen of er wat kleingeld in lag. Wat is daar verdomme zo erg aan?’

‘Je moet niet zo vloeken, jongen. Dat is niet netjes.’

De goedmoedige belerende toon was niet aan Cam besteed. ‘Hoor eens, klojo, ik zocht alleen maar wat losse dollars. Die zou je niet eens missen.’

‘Nee, maar Stella zou deze auto vreselijk hebben gemist als jij hem aan de praat had gekregen. Ik heet trouwens geen klojo maar Ray. Maar goed, zoals ik het zie, kun je kiezen uit twee dingen. Hier komt nummer één. Ik sleep je miezerige lijf naar binnen en bel de politie. Heb je zin om de komende jaren in een jeugdinrichting door te brengen?’

Het beetje kleur dat nog over was op Cams gezicht trok weg. Zijn lege maag draaide zich om, zijn handpalmen waren opeens nat van het zweet. Hij kon er niet tegen opgesloten te zitten. Was er zeker van

dat hij zou doodgaan als hij werd opgesloten. 'Ik zei toch dat ik die kloteauto niet wilde stelen. Hij heeft vier versnellingen. Daar kan ik toch helemaal niet mee omgaan, verdomme.'

'Volgens mij kun je dat heel goed.' Ray blies zijn wangen op, dacht na, ademde uit. 'Dan komt hier de tweede keuze –'

'Ray! Wat doe je daar met die jongen?'

Ray keek om naar de veranda, waar een vrouw met een wilde bos rood haar stond. Ze droeg een haveloze blauwe ochtendjas en had haar handen op haar heupen gezet.

'Wat keuzemogelijkheden bespreken. Hij was je auto aan het stelen.'

'Goeie genade!'

'Iemand heeft hem verrot geslagen. Nog maar kortgeleden, volgens mij.'

'O.' Stella Quinns zucht was zelfs aan de overkant van het bedauwde gazon duidelijk te horen. 'Breng hem naar binnen, dan kijk ik even naar hem. Wat een rotmanier om de dag te beginnen. Een lullige manier. Nee, jij gaat naar binnen, stomme hond. Jij bent me ook een mooie! Je blaft niet eens als iemand mijn auto probeert te stelen.'

'Mijn vrouw, Stella.' Rays glimlach werd breder en stralender. 'Ze heeft je zojuist keuze nummer twee gegeven. Heb je honger?'

De stem gonsde door Cams hoofd. Heel in de verte zat een hond hoog en opgetogen te keffen. Vogels zongen schel en veel te dichtbij. Zijn huid werd eerst heet en vervolgens ijskoud. Hij zag niets meer.

'Rustig maar, jongen. Ik heb je vast.'

Het werd zwart voor Cams ogen, en Rays binnensmondse vloek hoorde hij niet.

Toen hij weer bijkwam, lag hij op een stevig matras. Een briesje deed de vitrage rimpelen en bracht de geur van bloemen en water de kamer in. Overvallen door paniek en een gevoel van vernedering probeerde hij te gaan zitten, maar hij werd meteen teruggeduwd.

'Even stilliggen.'

Een vrouw met een lang, mager gezicht stond over hem heen gebogen en porde en prikte in zijn bovenlijf. Haar gezicht was bezaaid met sproeten, wat hij om de een of andere reden fascinerend vond. Haar ogen waren donkergroen, en er lag een bezorgde blik in. Haar mond stond strak en ernstig. Haar haar was strak naar achter gekamd, en ze rook vaag naar talkpoeder.

Het drong opeens tot Cam door dat hij op zijn gescheurde onderbroek na naakt was. Daardoor werden zijn paniek en gevoel van vernedering nog groter.

‘Laat me verdomme met rust.’ Zijn stem was schor van angst, wat hem razend maakte.

‘Rustig nou maar. Rustig. Ik ben arts. Kijk me aan.’ Stella boog haar hoofd dichter naar hem toe. ‘Kijk me aan. Hoe heet je?’

Zijn hart bonkte in zijn borst. ‘John.’

‘Smith, neem ik aan,’ zei ze op ironische toon. ‘Nou ja, als je de tegenwoordigheid van geest hebt om te liegen, ben je er niet al te slecht aan toe.’ Ze scheen met een lampje in zijn ogen, gromde. ‘Volgens mij heb je een lichte hersenschudding. Hoeveel keer ben je flauwgevalen sinds je in elkaar bent geslagen?’

‘Dit was de eerste keer.’ Hij voelde zich blozen onder haar strakke blik en deed zijn best niet ineen te krimpen. ‘Denk ik. Ik weet het niet zeker. Ik moet weg.’

‘Ja. Naar het ziekenhuis.’

‘Nee!’ Zijn angst gaf hem de kracht haar arm te grijpen voordat ze overeind kon komen. Als hij in het ziekenhuis belandde, zouden er vragen worden gesteld. Vragen leidden tot smerissen. Smerissen leidden tot maatschappelijk werkers. En op de een of andere manier zou hij in een mum van tijd terug zijn in die caravan die stonk naar verschaald bier en pis, bij een man die niets liever deed dan een jongen van half zijn formaat als boksbal gebruiken.

‘Ik ga niet naar het ziekenhuis. Nee! Geef me mijn kleren. Ik heb een beetje geld. Ik betaal u voor de moeite. Ik moet weg.’

Ze zuchtte weer. 'Zeg me hoe je heet. Hoe je echt heet.'

'Cam. Cameron.'

'Cam, wie heeft je zo toegetakeld?'

'Ik weet niet -'

'Lieg niet,' snauwde ze.

En hij kon niet. Zijn angst was te groot, en zijn hoofd begon zo vreselijk te bonzen dat hij bijna moest huilen. 'Mijn vader.'

'Waarom?'

'Omdat hij dat leuk vindt.'

Stella drukte haar vingers tegen haar ogen, liet haar handen weer zakken en keek uit het raam. Ze zag het zomers blauwe water, de groene bomen en de mooie onbewolkte lucht. En in zo'n mooie wereld, dacht ze, waren er ouders die hun kinderen sloegen omdat ze dat leuk vonden. Omdat ze het konden. Omdat ze er waren.

'Oké, we doen het stapje voor stapje. Je bent duizelig geweest en je zag dubbel.'

Cam knikte behoedzaam. 'Misschien een beetje. Maar ik heb al een poos niet gegeten.'

'Ray is beneden bezig om dat te verhelpen. Hij kan beter koken dan ik. Je ribben zijn gekneusd maar niet gebroken. Je oog is er het ergst aan toe,' fluisterde ze, voorzichtig met een vinger de zwelling aanrakend. 'Dat kunnen we hier behandelen. We stoppen je in bad, lappen je op en kijken hoe het met je gaat. Ik ben arts,' zei ze opnieuw, en ze streek glimlachend met een verrukkelijk koele hand zijn haar van zijn voorhoofd. 'Pediater.'

'Dat is een kinderarts.'

'Je bent ook nog een kind, stoere bink. Als je toestand me niet bevalt, ga je naar het ziekenhuis om röntgenfoto's te laten maken.' Ze haalde een flesje ontsmettingsmiddel uit haar tas. 'Dit gaat een beetje prikken.'

Hij kromp ineen, hield zijn adem in toen ze zijn gezicht begon te behandelen. 'Waarom doet u dit?'

Ze had zich niet kunnen inhouden. Met haar vrije hand had ze zijn verwarde bos donker haar naar achter gestreken. ‘Omdat ik het leuk vind.’

Ze hadden hem gehouden. Zo eenvoudig was het geweest, dacht Cam. Of zo eenvoudig had het hem indertijd toegeschenen. Pas jaren later had hij zich gerealiseerd hoeveel werk, moeite en geld ze erin hadden geïnvesteerd. Eerst in de procedure om hem als pleegkind te mogen opnemen, daarna in de adoptieprocedure. Ze hadden hem hun thuis en hun naam gegeven, en alles wat waardevol was in zijn leven.

Stella was acht jaar geleden gestorven aan een tumor die haar lichaam binnen was geslopen en het had doen wegteren. Door haar dood was iets van het licht verdwenen uit het huis aan de rand van St. Christopher, dat stadje aan het water. En ook uit het leven van Ray, van Cam, en van de twee andere verloren jongens die Stella en Ray hadden geadopteerd.

Cam was gaan racen – in alles wat kon bewegen, overal ter wereld. Nu racete hij naar huis, naar de enige man die hij ooit als zijn vader had beschouwd.

Hij was ontelbare malen in dit ziekenhuis geweest. Toen zijn moeder er werkte, en daarna toen ze er werd behandeld voor de tumor die haar had gedood.

Verdwaasd en in paniek liep hij nu naar binnen en vroeg bij de receptie naar Raymond Quinn.

‘Hij ligt op intensive care. Alleen familie mag bij hem.’

‘Ik ben zijn zoon.’ Cameron draaide zich om en liep naar de lift. Ze hoefden hem niet te vertellen op welke verdieping hij moest zijn. Hij wist het maar al te goed.

Zodra de deuren opengingen op de verdieping van de ic-afdeling, zag hij Phillip. ‘Hoe ernstig is het?’

Phillip gaf hem een van de twee bekertjes koffie die hij net had

gehaald. Zijn gezicht was bleek van vermoeidheid, zijn normaal zo verzorgde lichtbruine haar zat in de war doordat hij er met zijn handen doorheen had gewoeld. Zijn lange, enigszins engelachtige gezicht was ruw van de stoppels en onder zijn ogen, die licht goudbruin waren, had hij kringen van uitputting.

‘Ik was er niet zeker van of je op tijd zou komen. Het is ernstig, Cam. Jezus, ik moet even zitten.’

Hij ging een kleine wachtkamer in en plofte neer op een stoel. Het blikje cola in de zak van zijn maatpak bonsde tegen de zitting. Een ogenblik staarde hij met nietsziende ogen naar de tv, waar een opgewekt ochtendprogramma werd vertoond.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Cam. ‘Waar is hij? Wat zeggen de artsen?’

‘Hij was vanuit Baltimore op weg naar huis. Ethan denkt tenminste dat hij naar Baltimore was geweest. Waarvoor weet hij niet. Hij is tegen een telefoonpaal gebotst. Frontaal.’ Omdat het telkens wanneer hij het zich voor de geest haalde pijn deed, drukte hij de muis van zijn hand tegen zijn hart. ‘Ze zeggen dat hij misschien een hartaanval of een beroerte heeft gehad en daardoor de macht over het stuur heeft verloren, maar ze weten het nog niet zeker. Hij reed hard. Te hard.’

Hij moest zijn ogen dichtdoen omdat zijn maag steeds opspeelde. ‘Te hard,’ herhaalde hij. ‘Ze hadden bijna een uur nodig om hem uit het wrak te zagen. Bijna een uur. De paramedici zeiden dat hij af en toe bij kennis was. Het is maar een paar kilometer hiervandaan gebeurd.’

Hij herinnerde zich de cola in zijn zak, maakte het blikje open en nam een slok. Hij probeerde steeds maar het beeld uit zijn gedachten te zetten, zich te concentreren op het nu, en op wat er hierna zou gebeuren. ‘Ze kregen Ethan tamelijk vlug te pakken,’ vervolgde hij. ‘Toen hij hier aankwam, waren ze pa aan het opereren. Hij ligt nu in coma.’ Hij keek op, zijn ogen ontmoetten die van zijn broer. ‘Ze verwachtten niet dat hij eruit komt.’

‘Gelul. Hij is zo sterk als een paard.’